

toho žalobce nebyl tehdy vědom pro právní omyl v otázce této nicotnosti, neboť předmětem narovnání bylo již jen, kolik peněz má žalobce od žalované firmy obdržeti zpět a kolik peněz jí ponechává na úhradu jejích výloh, když se dříve strany shodly na tom, že nebudou pokračovati v původním smluvním poměru. Není překážky, proč by výše částky, jež měla býti žalobci vrácena z peněz žalované firmě vyplacených, nemohla býti platně a závazně určena volnou dohodou stran. Vždyť narovnáním neměl býti upraven právní poměr z původní nicotné smlouvy. Omyl může podle § 1385 obč. zák. učiniti narovnání neplatným jen potud, pokud se týká podstaty osoby nebo předmětu. V souzené věci nejde o takový omyl, protože to, co žalobce o svém omylu tvrdil, se netýkalo ani osob narovnání uzavřevších, ani předmětu tohoto narovnání, nýbrž jen právního názoru o tom, zda původní smlouva byla nicotná nebo ne. Omyl co do právních skutečností jest pro platnost narovnání nerozhodný. Ostatně poukázal již odvolací soud správně k tomu, že se strany při jednání o narovnání vůbec nezabývaly otázkou neplatnosti původní smlouvy, takže nelze ani tvrditi, že žalobce byl tehdy po této stránce v omylu. Bylo-li mezi stranami platně dojednáno narovnání podle § 1380 obč. zák., nemůže dovolatel vyvozovati důvodnost žalobního nároku z ustanovení § 1431 obč. zák., neboť na základě tohoto narovnání neplnil žalobce žalované firmě, nýbrž tato plnila jemu, vyplativši mu částku 2.250 Kč.

### Čís. 15015.

**Nebylo-li usnesení o povolení mobilární exekuce doručeno dlužníku, nýbrž jiné osobě stejného jména, u níž byl učiněn pokus o zabavení svršků, jest celé exekuční řízení, počínajíc doručením povolujícího usnesení zmatečné, a to včetně řízení manifestačního, třebaže bylo již proti dlužníku pravoplatně zavedeno.**

(Rozh. ze dne 6. března 1936, R I 145/36.)

Usnesení prvního soudu, povolující mobilární exekuci proti povinnému Josefu F-ovi, nebylo doručeno povinnému, nýbrž jiné osobě téhož jména (Josef F.), u níž byla také exekuce provedena. Návrh na uvalení vazby proti povinnému za účelem vynucení složení manifestační přísahy p r v ý s o u d zamítl proto, že exekuce proti povinnému nebyla vůbec provedena, takže tu nejsou podmínky § 47 odst. 2 ex. ř. pro nařízení přísežného seznání jmění a uvalení vazby. R e k u r s n í s o u d zrušil toto usnesení prvního soudu i s řízením mu předcházejícím, počínajíc doručením usnesení exekuci povolujícího pro zmatečnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

### D ů v o d y:

Zmatečnosti vypočtené v § 477 c. ř. s., které platí mocí § 78 ex. ř. také v exekučním řízení, jsou tak závažné vady řízení, že činí celé řízení

nicotným. Protože jde o předpis práva donucovacího, daný v zájmu veřejném, musí ke zmatečností přihlížeti z moci úřadu nejen soud první stolice, jakmile o nich zvěděl, nýbrž i soud vyšší stolice, došla-li k němu věc přípustným opravným prostředkem (§ 477 odst. 1, § 514 c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Jednou ze zmatečností je také porušení zásady rovného slyšení stran, totiž případ, že byla straně nezákonným postupem, zejména opominutým doručením, odňata možnost před soudem projednávání (§ 477 čís. 4 c. ř. s.). O takový případ tu běží. Soud první stolice konaným šetřením, k němuž byl i bez příkazu ministerstva spravedlnosti oprávněn podle § 182 odst. 2 věta 2 c. ř. s. ve spojení s § 77 ex. ř. a také § 55 posl. odst. ex. ř., když tu bylo podezření zmatečnosti — zjistil, že exekuce na svršky byla vykonána — správně, že byl učiněn pokus o výkon nikoliv u povinného, proti němuž byla exekuce povolena, nýbrž u jiné osoby stejného jména a příjmení v téže obci, u níž však zůstala bez výsledku. Následkem toho nebylo povinnému doručeno ani usnesení o povolení exekuce, jež mělo býti doručeno při zabavování (§ 253 posl. odst. ex. ř.). Tím však byla založena zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a § 78 ex. ř., protože se povinný proti povolení exekuce brániti nemohl, ať již jakýmkoliv způsobem, a jest zmatečným celé následující řízení, včetně řízení manifestačního, zahájeného proti povinnému podle § 47 a d. ex. ř. „protože vše spočívá na nicotném podkladu. Nezáleží na tom, že povinný při výslechu podle § 47 posl. odst. ex. ř. a v rekursu proti nařízení přísahy nevytkl nedostatek doručení a stále jen tvrdil, že tato věc se netýká jeho, nýbrž jiné osoby v jiném domě, ani na tom, že výkon přísahy byl pravoplatně nařízen, když řízení manifestační, jež jest součástí řízení exekučního, jsouc upraveno v §§ 47 až 49 ex. ř., spočívá — jak již řečeno — na nicotném podkladu, když dlužníku usnesení o povolení exekuce doručeno nebylo a když u něho výkon exekuce předsevzat nebyl, takže nemůže býti ani posouzeno, zda by tam nebyly nalezeny věci, které by bylo lze zabavit (§ 47 odst. 2 ex. ř.).

### Čís. 15016.

#### K § 419 c. ř. s.

**Pravoplatný rozsudek nelze opravou podle druhé věty § 419 c. ř. s. změnití nebo zrušití a vydati jiné rozhodnutí.**

(Rozh. ze dne 6. března 1936, R I 177/36.)

Podle protokolu o ústním jednání odvolacím vyhlásil odvolací soud rozsudek toho znění, že se odvolání žalovaného nevyhovuje, napadený rozsudek se potvrzuje a že jest žalovaný povinen nahradit žalobkyni útraty odvolacího řízení do 14 dnů pod exekucí, jak budou v písemném vyhotovení rozsudku upraveny. Po doručení písemného vyhotovení rozsudku, kdy stal se již pravoplatný, vyžádal si odvolací soud doručené rozsudky zpět a vydal usnesení, v jehož důvodech uvedl, že jeho rozhodnutí nedopatřením se nesrovnává s rozhodnutím usneseným a pro-